

‘Zolang ons hart hard is, kan Gods Woord ons geen echt voordeel doen’, spreekt ds. M. Krijgsman (GGiN) tijdens de najaarsvergadering van de Kontaktvereniging van Leerkrachten en Studenten (KLS) op 18 oktober. De avond vindt plaats in het kerkgebouw van de GGiN te Barneveld.

Ds. Krijgsman spreekt over de vraag: Hoe lees ik met profijt Gods Woord? Hij vraagt eerst kort de aandacht voor het Goddelijk gezag van Gods Woord. ‘Het is voor ons wellicht een uitgemaakte zaak en toch is het goed er aandacht voor te vragen. Het heeft de drie-enige God behaagd Zich door middel van Zijn Woord Zijn wil, Wet en Evangelie aan diepgevallen Adamskinderen bekend te maken.’ De predikant noemt enkele argumenten die aantonen dat de Bijbel werkelijk Gods eigen Woord is. Hij gebruikt hiervoor *De hoofdsom van de geloofsleer* van Thomas Watson. ‘De grijze haren van de Schrift maken haar eerbiedwaardig, geen enkele menselijke historie gaat zover terug als de Bijbel. Zij beschrijft zelfs dingen die vóór de tijd waren.’ Een ander bewijs betreft de inhoud. ‘Wie zou Gods verborgenheden hebben kunnen verstaan als de Heilige Schrift ons die niet had geopenbaard?’ Vervolgens noemt Watson de wonderlijke bewaring van de Heilige Schrift door alle eeuwen heen. Als vierde bewijs noemt hij de profetieën, waarvan er al zeer veel vervuld zijn, en als vijfde de eerlijkheid en de onpartijdigheid waarmee de bijbelschrijvers geschreven hebben. Ze hebben hun eigen zonden en gebreken eerlijk beschreven.’

Ds. Krijgsman benadrukt de noodzakelijkheid van het besef van de goddelijke autoriteit van de Bijbel. ‘We zijn zo gewend om dagelijks uit Gods Woord te lezen, te vertellen, te spreken.’ De predikant spreekt hier in het bijzonder tot de vele leerkrachten die aanwezig zijn. ‘Wat is het gevaar toch groot dat we er vaak niet bij stilstaan dat dit Woord het Woord van de drie-enige God is, Die door middel van Zijn Woord rechtstreeks, hoogst persoonlijk tot ons spreekt. Dat het bij ons allen zou mogen zijn zoals het was bij de dichter van Psalm 85: ‘Ik zal horen wat God de Heere spreken zal.’

Voor de kern van de lezing laat ds. Krijgsman zich leiden door een ‘zeer lezenswaardig’ boekje van ds. Theodorus van der Groe, *De plicht van het lezen van de Heilige Schrift en andere godgeleerde boeken*. De 18^e-eeuwse predikant beschrijft hierin hoe men met het meeste profijt Gods Woord kan lezen. Maar voordat Van der Groe dat uitlegt, beantwoordt hij de vraag: ‘Hoe komt het dat mensen jaren onder Gods Woord kunnen zitten, het Woord horen en het Woord lezen zonder daaruit geestelijke vrucht voor hun ziel te ontvangen? Dit komt voornamelijk doordat zulke mensen nooit eens een oprecht, ernstig gebed tot God doen, voor, tijdens of na het lezen, om de zielverlichtende en bewerkende genade van Gods Geest.’ Ds. Krijgsman is het met Van der Groe eens dat verharding onder de prediking van Gods Woord een wezenlijk gevaar is.

In zijn boek wijst Van der Groe tien punten aan hoe men met het meeste profijt de Bijbel kan lezen. Ds. Krijgsman gaat deze kort langs. ‘Wilt u met het meeste profijt Gods Woord lezen, dan moeten lezen en bidden altijd samen gaan. Zoals Augustinus zei: ‘Wie met God wil zijn, moet bidden en lezen.’ Daarnaast moeten we lezen met een hartelijke aandacht, dus met de aandacht van het hart. Ten derde hebben we een goede kennis en verstand

nodig.' De predikant geeft hierbij het voorbeeld van Filippus. 'Verstaat gij ook hetgeen gij leest?' vroeg deze aan de Moorman. 'Zijn er ook van die Moormannen in ons midden, die het verlangen hebben om onderwijs te ontvangen?'

In zijn vierde punt wijst Van der Groe op de noodzakelijkheid van een hartelijk geloof in de waarheid. 'Wie van ons is werkelijk verlegen om zaligmakend geloof? Dat moet één van de vaste artikelen in ons dagelijks gebed zijn. Vervolgens zegt Van der Groe dat wij moeten lezen met een week, teer en gevoelig hart. Hij gebruikt hiervoor het treffende beeld van een steen die door de regen aan de buitenkant wel nat wordt, maar waarin de regen niet doordringen kan. 'Zo is het ook met ons hart', spreekt de predikant de aanwezigen toe, 'als dat hard blijft onder de zaligmakende middelen van het Evangelie. Dat is volgens Van der Groe een allerverschrikkelijkste zonde.'

Ds. Krijgsman: 'Als zesde stelt Van der Groe de vraag: wat doen wij met het gehoorde en het gelezene? Wij moeten met hetgeen we gelezen en gehoord hebben tot onszelf inkeren en in ons hart bewaren. Dat brengt ds. Krijgsman bij het beeld van Maria, de moeder van Jezus van wie we lezen: 'Doch Maria bewaarde deze woorden alle tezamen, overleggende die in haar hart.' Wat is er echt nodig om evenals Maria Gods Woord te bewaren in het hart? Een oprechte liefde en hartelijke hoogachting voor het Woord des Heeren en dat wij de hemelse kracht daarvan beginnen te smaken. Vervolgens moeten we wat wij lezen in de praktijk brengen. Dit zegt Jezus zelf: 'Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet.' Ds. Krijgsman citeert Van der Groe: 'Zolang de mensen tevreden zijn met enkel horen, lezen, onderzoeken en weten van het Woord, en niet met alle kracht arbeiden om door de zielheilgende genade van de Geest hun kennis van de dingen van het Woord tot een geestelijk leven der gerechtigheid over te brengen, zo tonen zij daarmee, dat zij nog rechtgeaarde kinderen van de satan zijn, en dat zij zijn goddeloos beeld van de zonde nog in hun harten dragen.'

'Ten slotte,' eindigt de predikant zijn lezing met het tiende punt waarin Van der Groe aangeeft hoe wij met profijt Gods Woord kunnen lezen. 'Dan behoren wij te lezen in het licht en aan de voeten van Christus. Wat zal iemand doen met de Bijbel zonder het ontdekkende licht van Christus' Geest?' Ds. Krijgsman spreekt de hartelijke wens uit dat wij allen, evenals de Moorman, oprecht begerig mogen zijn of worden naar hemels onderwijs en een hemelse Uitlegger, en dat wij als een zwarte zondaar een blanke Borg mogen begeren en leren kennen.'

